

Festeig i vida cristiana

Seguim la sèrie de textos sobre l'amor humà. En aquesta ocasió es parla del festeig: temps de discerniment i de creixement en la vida cristiana

16/07/2015

De la mateixa manera que el matrimoni és una crida al lliurament incondicional, el festeig s'ha de considerar com un temps de discerniment perquè els promesos es coneguin i decideixin donar el

següent pas, lliurar-se l'un a l'altre per sempre.

És doctrina de l'Església la crida universal a la santedat; en ella s'engloba tota la vida de l'home i la dona [1]. Aquesta crida no es limita al simple compliment d'uns preceptes: es tracta de seguir el Crist i d'assemblar-s'hi cada cop més. Això, que humanament és impossible, es pot dur a terme deixant-se conduir per la gràcia de Déu.

Crida universal a la santedat, també durant el festeig

En aquesta tasca, no hi ha "temps morts"; el festeig també és un moment propici per al creixement de la vida cristiana. Viure cristianament el festeig suposa deixar que Déu prengui posició entre els promesos, i no com a molèstia sinó precisament per donar sentit al festeig i a la vida de cada un. "Feu, per tant, d'aquest temps vostre de preparació al

matrimoni, un itinerari de fe:
redescobriu per la vostra vida de
parella, la centralitat de Jesucrist, i
del caminar en l'Església" [2].

Quin és el senyal que indica que
s'està vivint un festeig cristià? Quan
aquest amor ajuda a cada un a ser
més a prop de Déu, a estimar-lo més.
***"No ho dubtis: el cor ha estat creat
per a estimar. Fiquem, doncs,
Nostre Senyor Jesucrist en tots els
nostres amors. Si no, el cor buit es
venja, i s'omple de les baixeses més
menyspreables."***[3]

Com més i millor els promesos
s'estimin, més i millor estimaran
Déu, i a l'inrevés. D'aquesta manera
compleixen els dos primers
preceptes del Decàleg: ***"Estima el
Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb
tota l'ànima i amb tot el pensament.
Aquest manament és el més gran i el
primer. El segon li és semblant:
Estima els altres com a tu mateix"***[4].

Aprendre a estimar

Convé que els promesos nodreixin el seu amor amb bona doctrina, que llegeixin algun llibre sobre aspectes crucials de la seva relació: l'amor humà, el paper dels sentiments, el matrimoni, etc. La Sagrada Escriptura, els documents del Magisteri de l'Església i altres llibres de divulgació són bons companys de camí. És molt recomanable demanar consell a persones de confiança que puguin orientar aquestes lectures, que vagin formant la consciència i generin temes de conversa que els ajudin a conèixer-se.

A més de la formació intel·lectual, és important que els promesos s'apassionin de la bellesa i desenvolupin la sensibilitat. Sense un adequat enriquiment d'aquesta, resulta molt difícil ser persones delicades en el tracte. És una bona idea compartir el gust per la bona

literatura, la música, la pintura, per l'art que eleva l'home, i no caure en el consumisme.

Virtuts humanes i festeig

Estimar suposa donar-se a l'altre, i s'aprèn a estimar amb petites lluites.

El festeig "*com tota escola d'amor, ha d'ésser inspirat no per l'afany de possessió, sinó per un esperit de donació de si mateix, de comprensió, de respecte, de delicadesa*"[5].

Desenvolupar les virtuts humanes ens fa millors persones, ja que són el fonament de les virtuts sobrenaturals que ens ajuden a ser bons fills de Déu i ens apropen a la santedat, a la plenitud de l'home. En un temps en què tant es parla de "motivació" convé considerar que no hi ha millor motivació per créixer com a persona que l'Amor a Déu i al promès o a la promesa.

La generositat es demostra en la renúncia, en actes petits, a allò que nosaltres preferim, per donar gust a l'altre. És una gran mostra d'amor, encara que ell o ella no se n'adoni. Els promesos han d'estar oberts als altres, desenvolupar les amistats. "Voldria, en primer lloc, dir-vos que eviteu tancar-vos en relacions intimistes, falsament tranquil·litzadores; més aviat feu que la vostra relació esdevingui llevat d'una presència activa i responsable en la comunitat"[6].

La dedicació als amics, als necessitats, la participació en la vida pública, en definitiva, lluitar per uns ideals, permeten obrir aquesta relació i fer-la madurar. Els promesos són cridats a fer apostolat i donar testimoni del seu amor.

La modèstia i la delicadesa en el tracte van unides a un Amor (amb majúscula) que transcendeix allò que

és humà i es fonamenta en el sobrenatural, tenint com a model l'amor de Crist per la seva Esposa, que és l'Església [7]. Per assolir aquest amor s'han de cuidar els sentits i les manifestacions afectives impròpies del festeig, evitant situacions que molestin l'altre o puguin ser ocasió de temptacions o pecat. Si realment s'estima algú, hom fa tot el possible per respectar-lo o respectar-la, evitant fer-li passar una mala estona o fent alguna cosa que vagi en contra de la seva dignitat. El festeig suposa un compromís que inclou l'ajuda a l'altre per a ésser millor i una exclusivitat en la relació que cal respectar.

Cal no oblidar el bon humor i la confiança en l'altra persona i en la seva capacitat de millora. És bo créixer junts en el festeig, però igual d'important és que cadascú creixi com a persona; això ajudarà i ennoblirà la relació.

La sobrietat permet gaudir de les coses petites, dels detalls. Demuestra més amor un regal fruit de conèixer petits desitjos de l'altre que una gran despesa en alguna cosa que és òbvia. Uneix més un passeig que anar junts al cinema per costum, buscar una exposició gratuïta que anar de compres.

I dins de la sobrietat es podria enquadrar el bon ús del temps lliure. L'oci i l'excés de temps lliure és una base dolenta per créixer en virtuts, condueix a l'avorriment i a deixar-se portar. Per això, convé planificar el temps que hom passa junts: on, amb qui, quina cosa farem.

Els hàbits (virtuts) i costums que es visquin i desenvolupin durant el festeig són la base sobre la qual se sustentarà i creixerà el futur matrimoni.

Les armes dels promesos

En aquesta lluita per aconseguir la santedat, els promesos disposen de magnífiques ajudes.

En primer lloc, cal situar els sagraments, mitjans a través dels quals Déu concedeix la seva gràcia. Són, per tant, imprescindibles per viure cristianament el festeig.

Assistir junts a la Santa Missa o fer una breu visita al Santíssim

Sagrament suposa compartir el moment cim de la vida del cristià.

L'experiència de nombroses parelles de promesos confirma que és una cosa que uneix profundament. Si un dels dos té menys pràctica religiosa, el festeig és una oportunitat de descobrir junts la bellesa de la fe, i això serà sens dubte un punt d'unió.

Aquesta tasca exigirà, en general, paciència i bon exemple, acudint des del primer moment a l'ajuda de la gràcia de Déu.

A través de la confessió es rep el perdó dels pecats i la gràcia per a continuar la lluita per aconseguir la santedat. Sempre que sigui possible, és convenient acudir al mateix confessor, algú que ens conegui i ens ajudi en les nostres circumstàncies concretes.

Si afirmem que Déu és Pare i que la meta del cristià és semblar-se a Jesús, és natural tenir un tracte personal amb qui sabem que ens estima. Per mitjà de l'oració els promesos alimenten l'ànima, fan créixer els desitjos d'avançar en la vida cristiana, donen gràcies, demanen l'un per l'altre i pels altres. És bonic que junts pronunciïn el nom de Déu, de Jesús o de Maria, per exemple passant el rosari o fent un romiatge a la Mare de Déu.

"Cal una purificació i maduració, que inclou també la renúncia. Això no és rebutjar l'eros ni 'enverinar-lo', sinó

sanejar-lo perquè assoleixi la seva veritable grandesa "[8]. No podem oblidar que la mortificació suposa renunciar a alguna cosa per un motiu generós, i que forma part principal en la lluita ascètica per ésser sants. De vegades, serà cedir l'opinió o canviar un pla que ve de gust menys a l'altre; o no anar a llocs o veure sèries o pel·lícules junts que poden fer ensopegar en aquest camí per ser sants. En l'amor es troba el sentit de la renúncia.

Viure el festeig amb sobrietat i preparar de la mateixa manera el casament és una base formidable per viure un matrimoni cristià. **"Al mateix temps, és bo que el vostre matrimoni sigui sobri i destaquí allò que és realment important. Alguns estan molt preocupats pels signes externs: el banquet, els vestits... Aquestes coses són importants en una festa, però només si indiquen el veritable**

motiu de la vostra alegria: la benedicció de Déu sobre el vostre amor"[9].

El festeig no és un parèntesi en la vida cristiana dels promesos, sinó un temps per créixer i compartir els propis desitjos de santedat amb aquella persona que, amb el matrimoni, posarà el seu nom al nostre camí cap al cel.

Aníbal Cuevas

[1] Cfr. Concili Vaticà II, *Lumen gentium* (LG), 11, c. Des de 1928, sant Josepmaria va predicar la crida universal a la santedat a l'Església per a tots els fidels; vid., pàg. ex., És Crist que passa, Rialp, Madrid 1973, 21.

[2] Benet XVI, Discurs, Ancona, 2011.09.11.

[3] Sant Josepmaria, *Solc*, n. 800.

[4] *Mt* 22, 37-39.

[5] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 105.

[6] Benet XVI, *Discurs*, Ancona, 2011.09.11.

[7] Cfr. *Ef* 5, 21-33.

[8] Benet XVI, *Deus Caritas Est*, n. 5.

[9] Papa Francesc, *Audiència, L'alegria del sí per sempre*, 2014.02.14.